

İsrâ olayı, hicretten 18 ay önce meydana gelmiştir. İsrâ ve Mîrâc olarak ifade edilen bu ilâhî lütuf idrâklerin ötesinde ve tamâmen ilâhî ölçülerle gerçekleşen bir ikramdır. Meselâ, mekân ve zaman mefhûmu ortadan kalkmış, milyonlarca insan ömrüne sığmayacak kadar uzun bir yolculuk ve sayısız müşâhedeler, kısacık bir zaman içerisinde vukû bulmuştur.

Mucize yolculuktan kısa zaman önce Ebû Süfyân, Ebû Cehil, Ümeyye b. Halef ve Kureyş'in diğer ileri gelenleri Mekke'ye hâkim bir noktada toplandılar. Aralarında, Hz. Muhammed'le (sav) konuşmayı, onu zor durumda bırakarak davasından vazgeçirmeyi planlıyorlardı. Ona, kavminin kendisiyle konuşmak için toplandığını, onu beklediklerini haber verdiler. Onların doğru yola erişmelerini çok arzulayan Hz. Muhammed (sav), hemen geldi ve yanlarına oturdu. Kureyşliler, “Araplar arasında, senin kavmine yaptığımı kimse yapmamıştır.” dediler. “Sen babalarımızı kötiledin, dinimizi ayıpladın, akıllarımızı küçümsedin, tanrılarımıza hakaret ettin ve insanları böldün, olabilecek en kötü şeyleri yaptın!” diye onu suçladılar. Ardından da, “Şayet bunu mal elde etmek için yapıyorsan sana malımızdan verelim en zenginimiz ol; şeref istiyorsan seni başımıza geçirelim; iktidar istiyorsan seni melik yapalım; eğer sana cin musallat olduysa seni tedavi ettirmek için mülkümüzü harcayalım veya seni mazur görelim.” diyerek birtakım öneriler getirdiler. Bu öneriler karşısında Allah Resûlü, şu açıklamayı yaptı: “Söylediklerinizin hiçbirisi bende yok, getirdiklerimi de ne sizden mal talep etmek, sizin üzerinizde üstünlük sağlamak ne de size yönetici olmak için getirdim. Zira Allah beni size elçi olarak gönderdi; bana Kitap'ı indirdi, müjdelememi ve sakındırmamı istedi. Ben de Rabbimin elçilik görevini yerine getirdim, size içten davrandım. Şayet getirdiğimi kabul ederseniz bu sizin dünya ve âhirette payımıza düşendir. Şayet bana karşı direnirseniz Allah aramızda hükmedinceye kadar sabrederim.”

Hz. Peygamber'in bu kararlı tavrı karşısında ümitleri kırılan müşrikler, Hz. Peygamber'i zora sokmak amacıyla konuşmalarını sürdürdüler: “Şayet teklifimizi kabul etmiyorsan memleketi bizden daha dar, malı daha az, geçimi daha zor olan yok, bunu biliyorsun. Öyleyse seni gönderen Rabbine söyle, bizi sıkıştıran bu dağları açsın, memleketimizi genişletsin; orada Şam ve Irak'takine benzer nehirler akıtsın; büyüklerimizden Kusay b. Kilâb'ı da diriltsin — zira o, güvenilir bir büyüğümüzdü — biz de ona senin söylediklerinin doğru olup olmadığını soralım. Söylediklerimizi yaparsan biz de seni tasdik ederiz ve senin Allah katındaki yerini öğrenmiş, seni elçi olarak gönderdiğini anlamış oluruz.”

Hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini bildikleri şeyleri talep eden müşriklerin bu tavırları, Hz. Peygamber'in Mekke'den ve Mekkelilerden ümidini kesmesine yol açacak cinstendi. Bununla birlikte Allah Resûlü, “Ben bunlar için gönderilmedim. Ben, bana gönderdiğini sizlere iletmem için Allah tarafından görevlendirildim. Gönderdiklerini de sizlere tebliğ ettim. Kabul ederseniz bu, dünya ve âhirette sizin yararınızdır. Şayet reddederseniz ben Allah'ın rızası için sabrederim.” buyurdu. Hz. Peygamber'in bu sözleri üzerine, “Madem bunları yapmıyorsun, öyleyse Allah'tan seni tasdik eden bir melek göndermesini iste ya da sana altın ve gümüşten hazineler, saraylar ve köşkler versin ve seni zengin yapsın. Oysa sen çarşılarda dolaşıyorsun, geçimini sağlamaya çalışıyorsun!” diyerek ona sataştılar. Hz. Peygamber, “Ben bunları Rabbimden istemem. Ben size bunun için de gönderilmedim. Allah beni müjdecî ve korkutucu olarak gönderdi.” dedi.

Bu cevap karşısında müşrikler iyice ileri gittiler ve “Öyleyse iddia ettiğin gibi gökten bir parça üzerimize düşür, Rabbin isterse bunu yapar.” dediler. Bu arada öne çıkan Abdullah b. Ümeyye el-Mahzûmî, son sözü söyledi: “Sen göğe merdiven dayayıp da ben bakıp dururken göğe çıkıncaya, oradan yanında bir kitap getirinceye, hatta bir grup melek senin doğru söylediğine şahitlik edinceye kadar sana iman etmeyeceğiz.”¹ Bu konuşmayla onlardan ümidini iyice kesen Allah Resûlü, üzüntülü bir şekilde ailesinin yanına döndü. İşte tam bu sırada Cenâb-ı Hak onlarla ilgili şu gerçekleri bildirdi:

وَقَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّى تَنْجِرَ لَنَا مِنَ الْأَرْضِ يَبُوعًا (90) أَوْ تَكُونَ لَكَ جَنَّةٌ مِنْ نَجِيلٍ وَعَنْبٌ فَتَنْجِرَ الْأَنْهَارَ خَلَالَهَا تَنْجِيرًا (91) أَوْ تُسْقِطَ السَّمَاءَ كَمَا رَعِمْتَ عَلَيْنَا كِسْفًا أَوْ تَأْتِيَنَا بِاللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ قَبِيلًا (92) أَوْ يَكُونَ لَكَ بَيْتٌ مِنْ زُخْرَفٍ أَوْ تَرْفَى فِي السَّمَاءِ وَلَنْ نُؤْمِنَ لِرَفْعِكَ حَتَّى تُنزِلَ عَلَيْنَا كِتَابًا نَقْرُؤُهُ قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيَ هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا (93)

¹ Vâkidî, Meğâzî, II, 810, İbn Kesîr, Bidâye, III, 66

“Dediler ki, 'Yerden bize bir pınar fişkırtmadıkça yahut senin hurmalardan, üzümlerden oluşan bir bahçen olup aralarından şarıl şarıl ırmaklar akıtmadıkça yahut iddia ettiğin gibi gökyüzünü üzerimize parça parça düşürmedikçe yahut Allah'ı ve melekleri karşımıza getirmedikçe yahut altından bir evin olmadıkça ya da göğe çıkmadıkça sana asla inanmayacağız. Bize gökten okuyacağımız bir kitap indirmedikçe göğe çıktığına da inanacak değiliz.' De ki, 'Rabbimi tenzih ederim. Ben ancak resûl olarak gönderilen bir beşerim.'”²

Abdullah b. Ümeyye el-Mahzûmî, aklınca hiçbir zaman olmayacak bir şeyi istemişti. Kavmi tarafından gönlü kırılan Hz. Peygamber, Rabbi tarafından âyetlerinin bir kısmını kendisine göstermek ve böylece daha metin olmasını sağlamak için, mucizevî bir yolculuğa çıkarıldı. Buna dikkat çekmek isteyen Yüce Allah, Kur'an'da şu ifadelere yer vermiştir:

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿١﴾

“Kendisine âyetlerimizden bir kısmını gösterelim diye kulunu (Muhammed'i) bir gece Mescid-i Harâm'dan çevresini bereketlendirdiğimiz Mescid-i Aksâ'ya götürün Allah'ın şanı yücedir. Hiç şüphesiz O, hakkıyla işitendir, hakkıyla görendir.”³

Âyet-i kerîme, ifâde ettiği mühim ve şaşılacak işlerin ehemmiyetine dikkat çekmek üzere tenzîh ile başlamıştır. Müfessirlerin beyânına göre سُبْحَانَ kelimesi Cenâb-ı Hakk'ın, noksan sıfatlardan tam bir şekilde münezzehtir olduğunu ifâde eder. Ayrıca yoktan var eden Allah'ın hârikulâde sanatı karşısında hayret ifâdesi olarak da kullanılmaktadır. Aynı zamanda mühim tesbihâtandır.

Kısaca bu kelime;

1. Akıllara hayret veren İsrâ hâdisesini yüceltme ve doğrulama; kalplerin temizlenmesine zemin hazırlamadır. İnsanları teşbih ve teccîm (Cenâb-ı Hakk'ı mahlûkâta benzetme ve cisim şeklinde düşünme) kuruntularından da korur.
2. Mîrâc'ı mümkün görmeyenlere karşı, Cenâb-ı Hakk'ın acziyet ve benzeri her türlü noksan sıfatlardan münezzehtir olduğu hakikatini ifâde eder.

Âyet-i kerîmenin devâmında, geceye dikkat çekilmektedir. Çünkü İsrâ, bir gece yolculuğudur. Vahiy büyük bir ekseriyetle gece gelmiştir. Müsbet-menfî büyük oluşlar ve zirve hâdiseler de umûniyetle gece tezâhür etmiştir. Nitekim nâfile ibâdetler içinde seher vakti edâ edilen teheccüd, zirve bir ibâdetdir.

Mescid-i Aksâ ve etrâfının mübârek olması ise şöyle izâh edilmiştir:

1. Dîn ve dünyâ bereketiyle bereketlendirilmiştir. Etrâfında yeşillikler ve ırmaklar vardır.
2. Pek çok peygamber orada yaşamış ve bu sebeple de vahyin iniş mekânı olmuştur.
3. İsrâ hâdisesi sebebiyle de ayrıca bereketli kılınmıştır.

Bu yolculukta Cenâb-ı Hak, kulu ve Rasûlü Muhammed Mustafâ -sallâllâhu aleyhi ve sellem-'e acâyip ve hârikulâde hâdiseler göstermiştir.⁴

Mekke'de bunalan Hz. Peygamber'i bu yolculuğa hazırlamak için Cebrail geldi. Hz. Muhammed'e merkepten büyük, katırdan küçük, Burak adı verilen beyaz bir binek getirildi. Burak, adımını gözünün gördüğü son noktaya basmaktaydı.⁵ Mescid-i Harâm'dan Burak'la başlayan kutsal yolculukta, Hz. Peygamber Beytül-Makdis'e gelip orada iki rekât namaz kıldı.⁶ Sonra kendisine birinde şarap diğerinde süt olan iki bardak getirildi. Resûlullah onlara baktı ve sütü aldı. Bunun üzerine Cibrîl, 'Seni fitrata (insan tabiatına) uygun olanı almaya

² İsrâ, 17/90-93.

³ İsrâ, 17/1.

⁴ Mahbûb'un Habîbi'ne Olan Eşsiz İkrâmı: Mîrâc (O.N.T.)

⁵ Müslim, İmân, 259.

⁶ İbn Hişâm, Sîret, II, 244.

yönlendiren Allah'a hamdolsun. Eğer şarabı alsaydın ümmetin azgınlaşırdu.' dedi."⁷ Rasûlullâh -sallâllâhu aleyhi ve sellem- böylece bütün ümmetini temsil ediyor ve onların feyz menbaı oluyordu. Burada süt, fitratı; şarap ise dünyâya rağbeti temsil etmekteydi.

Kendisine özel bir anlatım örgüsü içerisinde takdim edilen bu olağanüstü yolculuk esnasında hem Hz. Peygamber'in kişisel durumuna hem de getirdiği dinin temel özelliklerini yansıtan birtakım unsurlara özel olarak dikkat çekilmiştir. Süt ve şarap ikramında sütü seçmesi ve Cebrail tarafından fitratı seçmekle müjdelenmesi, şarabı seçmiş olsaydı ümmetinin azacağının belirtilmesi⁸ bunlardan biridir.

Beytül-Makdis'e kadar olan ve Kur'an'da gece yürüyüşü anlamına gelen "İsrâ" kelimesiyle karşılanan yolculuk, semaya yükselişle yani "Mi'rac" ile devam etti. Yine Allah Resûlü yedi kat semanın her katında, peygamberlerden biriyle buluştu. Bu buluşmalar, hem şahsı ve hem de davet taktiği açısından, ifadeye dökülenlerden daha fazla anlam içermektedir. Zira yaşanan bu tecrübe, Allah'tan vahiy alan peygamberlerin, görevi açısından birlikteliğini ortaya koymakta; dolayısıyla müntesiplerini asgarî müşterekte birleştirmeyi hedeflemektedir. Bu yolculuğun sonunda Hz. Peygamber, mânâ âleminde Yüce Allah'ın huzuruna çıkmış; O'ndan bazı emirler almış ve birtakım ödüllere de huzurdan ayrılmıştır. Bu yolculuktaki hârikülâdeliklerin lâyıkıyla ifâdeye dökülmesi, hayâl ötesi bir hakikati, beşer idrâkinin çerçevesine sığdırmaya çalışmak gibi zor bir keyfiyettir. Hakikati ve asıl mâhiyeti Allâh ile O'nun Habîbi arasında ebedî bir sır olarak kalan muhteşem tecelliler, tamâmen "âlem-i gayb" şartları dâhilinde tahakkuk etmiştir.⁹

Allah Resûlü, zaman ve mekândan münezze olan Rabbi ile buluşmayı insanın idrakine sunarken de şüphesiz dilin imkânlarını kullanmıştır. Bunu insanî eylemlerle karıştırmamak gerekmektedir. Sadece zaman ve mekânla iliştilendiği takdirde anlama imkânı bulunan insana, anlatmanın bir aracı olarak yani idraki kolaylaştırmak için söz konusu figürlere başvurulmuştur. Nitekim Ebû Zer, Resûlullah'a, "Rabbini gördün mü?" diye sormuş, Hz. Peygamber de, "O bir nur, O'nu nasıl göreyim!" buyurmuştur.¹⁰ Huzura çıkan Elçisi'nin Rabbini görüp görmediği merak edilmeye ve tartışılmaya başlanınca,

Hz. Âişe,

مَنْ حَدَّثَكَ أَنَّ مُحَمَّدًا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَأَى رَبَّهُ فَقَدْ كَذَبَ وَهُوَ يَقُولُ (لَا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ) وَمَنْ حَدَّثَكَ أَنَّهُ يَعْلَمُ الْغَيْبَ فَقَدْ كَذَبَ ، وَهُوَ يَقُولُ لَا يَعْلَمُ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ

"Her kim Muhammed Rabbini gördü derse yalan söylemiştir. Zira Allah, 'Gözler O'nu göremez...' ¹¹ buyurmaktadır." açıklamasını yapmıştır.¹²

Âyet-i kerimelerde yedi kat sema ifadesi kullanılmış; semanın her katı Hz. Âdem'le başlayan ve Hz. Muhammed'le biten tevhid geleneğinin önemli isimlerinden biriyle buluşmaya sahne olmuştur. Öncelikle kabul edilen sema algısı ortaya konulmalıdır. Bu amaçla âyet-i kerimelere baktığımızda, her şeyin yaratıcısı olan Allah Teâlâ, semayı yedi kat olarak tanzim etmiştir. Yedi gök, yer ve bunların içinde bulunanlar da Allah'ı tesbih etmektedir. O, yedi göğü tabaka tabaka yaratmış, onların arasında herhangi bir uyumsuzluk olmadığına dikkat çekerek şöyle buyurmuştur:

الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ طِبَاقًا مَا تَرَى فِي خَلْقِ الرَّحْمَنِ مِنْ تَفَاوُتٍ فَارْجِعِ الْبَصَرَ هَلْ تَرَى مِنْ فُطُورٍ

"Rahmân'ın yaratışında hiçbir uyumsuzluk göremezsin. Bir kere daha bak! Hiçbir çatlak (ve düzensizlik) görüyor musun?"¹³

⁷ Nesâî, Eşribe, 41.

⁸ Dârimî, Eşribe, 1.

⁹ Mahbûb'un Habîbi'ne Olan Eşsiz İkrâmı: Mîrâc (O.N.T.)

¹⁰ Müslim, İmân, 291.

¹¹ En'âm, 6/103.

¹² Buhârî, Tevhîd, 4.

¹³ Mülk, 67/3.

Rivayetlerdeki anlatıma göre insanlığın atası Hz. Âdem'le birinci kat semada karşılaşılır. Cebrail Hz. Peygamber'le birlikte huzura vardığında, yanındakinin kim olduğu sorulur. Cebrail, “Muhammed” cevabını verdiğinde, “O gönderildi mi?” diye sorar Hz. Âdem ve farklı katlarda karşılaştığı diğer peygamberler. O soru ve verilen cevap, Hz. Âdem'le başlayan nübüvvet geleneğine dikkat çekmekte, öte yandan hem melekût âleminde hem de insanlardaki beklentiye vurgu yapmaktadır. “O gönderildi mi?” Bu, önemli bir sorudur. Zira Son Peygamber'e atıfta bulunduğu gibi kıyametin yaklaştığına da dikkatleri çekmektedir. Nitekim karşılaşılan peygamberlerden Hz. İbrâhim, Hz. Musa ve Hz. İsa ile kıyamet hakkında müzakereler yapmışlardır.¹⁴

Bu, risâlet zincirinin son halkası olarak Hz. Muhammed'in bir bütüne ait olduğunu, diğer bir ifadeyle Efendimizin Hz. Âdem'in, Hz. Musa'nın ya da Hz. İsa'nın iletmek istediği mesajı tebliğ etmekle yükümlü bir peygamber olduğunu anlatmaktadır. Ona iman edenler de söz konusu nübüvvet geleneğinin bir halkası olarak gelen hiçbir peygamberi ayırt etmemiş, birini diğerinden üstün tutmamış, hepsine iman etmişlerdir. Âyet-i kerimede bu durum şöyle ifade edilmiştir:

أَمَّنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلُّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ

*“Peygamber, Rabbinden kendisine indirilene iman etti, müminler de (iman ettiler). Her biri; Allah'a, meleklerine, kitaplarına ve peygamberlerine iman ettiler ve şöyle dediler: 'O'nun peygamberlerinden hiçbirini (diğerinden) ayırt etmeyiz...’”*¹⁵ Bu ilâhî gerçeğin bilincinde olan Hz. Peygamber, Beytü'l-Makdis'te ayağını diğer peygamberlerin bastığı yere bastığını bildirmiştir.¹⁶

Bu noktada duyarlılık oluşturacak insanî birtakım unsurlara da dikkat çekilmiştir. İnsanların içerisinde bulunduğu küfür ve inançsızlığın, ataları Âdem Peygamber'i üzdüğü vurgulanmıştır: *“Birinci kat semaya yükseltildiğim zaman baktım ki orada bir zât duruyor. Sağında birtakım karaltılar solunda da birtakım karaltılar gözüküyor. Bu zât sağına baktığında gülüyor, soluna baktığında ağlıyordu. Bana dönerek, 'Hoş geldin salih peygamber, hoş geldin salih evlât.' diyerek beni selâmladı. Ben, Cebrail'e onun kim olduğunu sorunca, 'Bu Âdem'dir. Sağındaki ve solundaki karaltılar da onun çocuklarının ruhlarıdır. Sağındakiler cennetlikler, solundakiler de cehennemlik olanlardır. Bu nedenle sağına bakınca mutlu oluyor, soluna bakınca da üzülüyor.' açıklamasını yaptı.”*¹⁷

Hız. Peygamber yaşadığı bu metafizik tecrübeyle sahipsiz olmadığına olan inancı ve güveni tazelenmiştir. İbn Abbâs'tan rivayet edildiğine göre, Hz. Peygamber Mi'rac'a çıktığı zaman beraberinde büyük topluluklar bulunan peygamberlerin yanında, etrafında birkaç kişi olan ve hatta hiç müntesibi olmayan peygamberler görmüştü. Sonunda büyük bir kalabalık görmüş ve bunların kim olduğunu sormuştu. “Musa ve kavmi.” demişler, “Fakat başını kaldır ve bak.” diye eklemişlerdi. Başını kaldırdığında Peygamber Efendimiz, ufku tamamen kaplamış bir kalabalık görmüştü. Ona, “İşte bunlar senin ümmetindir.” demişlerdi.¹⁸

Etrafındaki bir avuç insanla ölüm kalım mücadelesi veren Hz. Peygamber için bunun anlamı çok farklı idi, bu bir müjde idi. Zira Rabbi, âyetlerinden bir kısmını açık bir şekilde göstermişti. Ancak bu olayın anlatımında farklı bir dil kullanılmıştır. Bir gün için elli vakit olarak belirlenen namaz, Hz. Peygamber'in münâcâtıyla beş vakit olarak tespit edilmiştir.¹⁹ Ancak burada her namaz için on kat sevap verileceğine yapılan vurgu anlamlıdır. Beş vakte razı olmak, üstelik her bir vakte on namaz sevabı verileceğini bilerek ibadet etmek, insanı heveslendirmek için kullanılan bir söylemdir.

¹⁴ İbn Mâce, Fiten, 33.

¹⁵ Bakara, 2/285

¹⁶ İbn Hanbel, II, 528.

¹⁷ Müslim, İmân, 263.

¹⁸ Tirmizî, Sıfatü'l-kıyâme, 16.

¹⁹ İbn Mâce, İkâmet, 194.

Mi'rac yolculuğunda, kendisini ziyarete gelen habibini boş çevirmeyen Yüce Allah ona birtakım hediyeler vermiştir. Elli olarak belirlenen namaz, beş vakit olarak takdir edilmiş ama elli namaz değerinde kabul edilmiştir. Bakara sûresinin son iki âyeti orada vahyedilmiş, ayrıca ümmetinden Allah'a şirk koşturmayan günahkârların bağışlanacağı müjdesi verilmiştir.²⁰

Öte yandan, temaşa edilen cennet ve cehennemdeki birtakım manzaralar İslâmî eğitimin bir aracı olarak da kullanılmak istenmiştir. Meselâ, Hz. Peygamber, Mi'rac esnasında bakırdan tırnaklarıyla kendi yüzlerini ve bağrırlarını tırmalayan bir topluluk görmüştü. Onların kim olduğunu sorduğunda, “Bunlar gıybet etmek suretiyle insanların etlerini yiyen ve onların şereflerine saldıran kimselerdir.”²¹ cevabını almıştı. Karınları yılanlarla dolu ve ev kadar şişkin olan insanları gördüğünde onların kim olduğunu sormuş, kendisine onların faiz yiyen insanlar olduğu bilgisi verilmişti.²²

Bu mucizevî yolculuktan dönen Allah Resûlü, dönüşünde amcasının kızı Ümmü Hânî'yi uyandırdı ve onlara sabah namazını kıldırdı. Ardından da olup bitenleri anlattı. Şaşkınlaşan Ümmü Hânî'ye, bunun sıradan bir şey olmadığını anlatmak için zamana ve mekâna vurgu yaparak Hz. Peygamber sözüne şöyle devam etti: “*Bildiğin gibi burada yatsı namazını kıldım, sonra Beytü'l-Makdis'e gittim ve orada namaz kıldım. Sonra da sizinle birlikte şimdi gördüğün gibi sabah namazını kıldım.*” Ümmü Hânî'yi şaşkınlaştıran Hz. Peygamber'in bu ifadeleri, aslında İsrâ sûresi birinci âyetinin diğer bir şekilde ifade edilmesiydi: “*Kendisine âyetlerimizden bir kısmını gösterelim diye kulunu bir gece Mescid-i Harâm'dan çevresini bereketlendirdiğimiz Mescid-i Aksâ'ya götüren Allah'ın şanı yücedir.*”²³

Daha sonra Hz. Peygamber, Ümmü Hânî'nin evinden ayrılmak için ayağa kalktı. Ancak ridasının bir ucundan yakalayan Ümmü Hânî gitmesine izin vermedi ve “Ey Allah'ın Elçisi! Bunu kavmine haber verme; onlar seni yalanlar ve sana eziyet ederler.” diyerek kaygısını ifade etti.

Rabbinin vahyettiklerini tebliğ etmekle yükümlü olan ve şartlar ne olursa olsun hiçbir şeyi gizlemeyen Allah Resûlü, Ümmü Hânî'nin sözlerini dinledikten sonra, “*Vallahi haber vereceğim.*” dedi ve evden çıktı. Onun için endişelenen Ümmü Hânî, olup bitenleri takip etmesi için Habeşli cariyesini Peygamber'in peşine taktı.²⁴

Ümmü Hânî ile aralarında bu konuşma geçen Hz. Peygamber, insanların kendisini yalanlayacaklarını düşünerek bir kenara çekilmiş, hüzünlü bir şekilde oturuyordu. Allah'ın düşmanı Ebû Cehil yanına sokuldu ve alaycı bir şekilde, “Yeni bir şey var mı?” diye sordu. Hz. Peygamber, “*Evet.*” dedi. Meraklanan Ebû Cehil, “Ne var?” diye konuşmayı sürdürdü. Hz. Peygamber, “*Götürüldüm.*” dedi. Ebû Cehil, “Nereye?” diye sorduğunda, Hz. Peygamber, “*Beytü'l-Makdis'e.*” cevabını verdi. Ebû Cehil, “Sonra da aramıza döndün, öyle mi?” dedi. Resûlullah da, “*Evet.*” diye karşılık verdi.

Hz. Peygamber'i hemen yalanlamayan Ebû Cehil, aradığını bulmuş gibi, “Kavmini çağırarak olsam, bana söylediklerini onlara da söyler misin?” diye sordu Allah Resûlü'ne. O da, “*Evet.*” diyerek karşılık verdi. Bu cevap Ebû Cehil'i fazlasıyla sevindirdi. Zira onlar, Hz. Muhammed için nice benzetmeler yapmışlar ve onu mecnun olarak nitelemişlerdi.

Onun sihirbaz olduğunu iddia etmişler ve öğretilmiş bir deli olduğunu ileri sürmüşlerdi. Hatta,

وَآيَةٌ لَهُمُ اللَّيْلُ نَسْلَخُ مِنْهُ النَّهَارَ فَإِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ

“*Biz, bir deli şair için ilâhlarımızı mı terk edeceğiz?*”²⁵ diyerek kendilerince bir söylem geliştirmişlerdi. Müşriklerin bu iddiaları karşısında habibini rahatlatmak isteyen Yüce Mevlâ,

²⁰ İbn Hanbel, I, 423

²¹ Ebû Dâvûd, Edeb, 35.

²² İbn Hanbel, II, 363

²³ İsrâ, 17/1

²⁴ İbn Kesir, Bidâye, III, 137

²⁵ Sâffât, 37/36

قُلْ إِنَّمَا أَعْظُمُ بَوَاجِدَةً أَنْ تَقُومُوا لِلَّهِ مِثْلِي وَفَرَادَىٰ ثُمَّ تَتَفَكَّرُوا مَا بِصَاحِبِكُمْ مِنْ جِنَّةٍ إِنْ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ لَكُمْ بَيْنَ يَدَيْ عَذَابٍ شَدِيدٍ

“(Ey Muhammed!) De ki, 'Ben size ancak bir tek şeyi, Allah için ikişer ikişer, teker teker kalkıp düşünmenizi öğütüyorum. Arkadaşınız Muhammed'de cinnetten eser yoktur. O, şiddetli bir azaptan önce sizin için ancak bir uyarıcıdır.'”²⁶ buyurmuştur.

Müşriklerin baş temsilcisi olan Ebû Cehil nihayet tutunacak bir dal bulmuş olmanın sevinciyle, “Toplanın ey Kâ'b b. Lüheyoğulları!” diye bağırmağa başladı. Çeşitli meclislere haberciler yolladı. Onlar da toplandılar ve hep birlikte Hz. Peygamber'in bulunduğu yere geldiler ve onun yanına oturdular. Ebû Cehil, “Bana söylemiş olduğun şeyi, kavmine de söyle.” diye söze başladı. Resûlullah aynen tekrar etti ve “*Bu gece götürüldüm.*” dedi. Onlar, “Nereye?” diye sorduklarında, “*Beytü'l-Makdis'e.*” diye cevap verdi. “Sonra da aramıza döndün öyle mi?” dediler.²⁷ Resûlullah, “*Evet.*” diyerek onların şaşkınlıklarını daha da artırdı. O sahneyi anlatan İbn Abbâs, orada bulunanlardan bazılarının ellerini çırpıp başlarının üzerine koyduklarını ardından da, “Bize Mescid-i Aksâ'yı anlatır mısın?” diye konuşmayı sürdürdüklerini nakletmektedir. Zira onların bir kısmı mescidi biliyorlardı. Bunun üzerine Hz. Peygamber, Kâbe'nin bitişiğindeki Hicr'de ayağa kalktı. Allah, Beytü'l-Makdis'i gözünün önüne getirdi. Hz. Peygamber de ona bakarak özelliklerini Kureyş'e anlatmaya başladı.²⁸ Şaşkınlıklarını gizleyemeyen müşrikler, “Vallahi anlattıkları doğru.” demekten kendilerini alamadılar.

Hz. Peygamber'in verdiği bilgi doğru olsa bile söz konusu olayın imkânsız olduğunu düşünen müşrikler, kendi aralarında İsrâ ve Mi'rac'ı konuşmaya başladılar. Hatta daha önce Resûlullah'a inananlardan, müşriklerin etkisinde kalarak İslâm'ı terk edenler bile oldu.²⁹ Bunlar Hz. Ebû Bekir'e varıp, “Arkadaşının geceleyin Beytü'l-Makdis'e götürüldüğünü zannetmesinden haberin var mı?” diye sordular. “Böyle mi söylüyor?” diye soran Hz. Ebû Bekir, “Evet.” cevabını aldığında, “Eğer bunu o söylüyorsa doğrudur.” diyerek, iman ve teslimiyetin en güzel örneğini ortaya koydu. Buna da şaşırın insanlar, “Sen gerçekten onun gece Beytü'l-Makdis'e gidip sabah olmadan geri geldiğine inanıyor musun?” diye tekrar sordular. Kendisinden ve inancından emin olan Hz. Ebû Bekir, “Doğrusu ben, bundan çok daha imkânsız şeylere inanıp onu tasdik etmekteyim. Öyle ki sabah akşam ona gökten gelen vahyi doğrulamaktayım.” diye karşılık verdi.

İşte bu teslimiyeti, kendisine, “Siddik” lakabının verilmesine neden oldu.³⁰ Âyetlerini gösterdiği Elçisi'ne ve inananlara güven ve kararlılık veren bu kutsal yolculuk, kalbinde zaaf bulunan ve inanmayanlar için ise fitne aracı olmuştur.

Gece yolculuğu anlamına gelen İsrâ, Hz. Peygamber'in geceleyin Mescid-i Harâm'dan Mescid-i Aksâ'ya götürülmesini ifade ederken; Mi'rac, Mescid-i Aksâ'dan Sidretü'l-müntehâ'ya kadar olan yükselişi ifade etmek için kullanılmaktadır. Nitekim meâric kelimesiyle âyet-i kerimede, “*Yükselme yollarının sahibi olan Allah*” kastedilmiştir.³¹ Hz. Peygamber'in fizikötesi âlemlere seyahatiyle ilgili bu iki safha sonraki dönemlerde birleştirilmiş ve Mi'rac kandili adıyla kutlanmaya başlanmıştır.

Eskiden beri İsrâ ve Mi'rac'ın uykuda mı uyanıkken mi, ruhen mi bedenen mi olduğu tartışılmışsa da Hz. Peygamber'in metafizik bir tecrübe yaşadığında şüphe yoktur. Yapılan bu olağanüstü yolculuğun doğası gereği, anlatımlarda kullanılan dil, temalar, temsiller, sahneler de farklıdır. Müşrikler onun yanında yer almasalar da Yüce Allah (cc) Mi'rac ile Peygamberi'nin yanında olduğunu göstermiştir. Mi'rac ile, eşini ve amcasını kaybettiği “Hüzün Yılı”nda Mekke'de bunalan Sevgili Nebî'ye bir yükseliş tecrübesi yaşatmak suretiyle şevk verilmiştir. Ayrıca Mirâc hâdisesi, Hazret-i Peygamber -*sallâllâhu aleyhi ve sellem*- Efendimiz'in son olarak Tâif'te mâruz kaldığı zulümler neticesinde kalbini dolduran hüznü, sürûra tebdîl etmek maksad-ı ilâhîsine de mâtuftur. Resûlullah'a yaşatılan bu tecrübe “namaz” ile taçlandırılmıştır. Hz. Peygamber (sav), yaşadığı bu olağanüstü tecrübeden sonra ümmetine yeniden dönmüş ve onları da namaz ile Yaraticılarına ruhen yükselmeye çağırmıştır. Müminler ise her namazda okudukları “Tahiyyât” ile Resûlullah'ın yaşadığı bu hadiseyi tekrar tekrar canlandırır ve Rableri katındaki yüksek mertebelere uzanmak için çırpınırlar âdeta.

²⁶ Sebe', 34/46

²⁷ İbn Hanbel, I, 309.

²⁸ Buhârî, Menâkıbü'l-ensâr, 41

²⁹ Abdürrezzâk, Musannef, V, 321

³⁰ Abdürrezzâk, Musannef, V, 321

³¹ Meâric, 70/3

Evet, Mi'rac bir yükseliştir... Kulun Allah nezdinde yükselişi... Kullar bu yükselişi hiç şüphesiz O'nun razı olacağı bir hayat ile gerçekleştirirler. İhlas ile, takva ile, ibadet ve taat ile... Bilhassa da namaz ile. Zira namaz müminin mi'racıdır.

ornekvacazlar.com